

“รัก” พาตัว

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

นางิระ ยู เขียน
ฉัตรขวัญ อติชัย แปล

สารบัญ

บทที่ 1	เรื่องราวของเด็กสาว
บทที่ 2	เรื่องราวของเธอ I
บทที่ 3	เรื่องราวของเธอ II
บทที่ 4	เรื่องราวของเขา
บทที่ 5	เรื่องราวของเธอ III
บทสุดท้าย	เรื่องราวของเขา

บทที่ 1

เรื่องราวของเด็กสาว

ร้านแฟมิลีเรสเตอรองต์ในวันหยุดมีลูกค้าคับคั่ง บริการเดินชวักไขว่ภายในร้านซึ่งเต็มไปด้วยเสียงเจี๊ยวจ๊าวของเด็กๆ เสียงดูว่าของพ่อแม่ และเสียงหัวเราะสรวลเสเฮฮาของพวกกลุ่มนักเรียนนักศึกษา

“น้ำแข็งใสราดลูกท้อสดกับครีมสดค่ะ”

น้ำแข็งใสที่ตกแต่งสวยสดงดงามถูกนำมาวางหน้าเด็กสาว

“อยากกินเจ้านี่มาตลอดเลย นี่ลูกท้อสดๆ ไม่ใช่ลูกท้อกระป๋องสินะ”

เด็กสาวทำตาเป็นประกายระยิบระยับ ชายหญิงคู่หนึ่งนั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม อายุประมาณเกือบสามสิบ ยังอ่อนวัยเกินกว่าจะมีเธอเป็นลูก ดวงตาของผู้ชายจับจ้องผลไม้ที่มีเจลเคลือบเงา¹

“น้ำแข็งใสกับครีมสดเป็นการจับคู่ที่แปลกดีแฮะ”

“ก็ปกตินี่”

เด็กสาวงุนงง

“สมัยฉันยังหนุ่ม ไม่มีของแบบนี้”

“พูดจาเหมือนลุงแก่ๆ เลย”

“ไม่ใช่แค่เหมือน ฉันเป็นลุงแล้วต่างหาก”

ชายคนนั้นเอ่ยทันควัน เด็กสาวกะพริบตา

“เหวอ ปีน้าจะอายุสี่สิบแล้วสินะ ดูไม่ค่อยเปลี่ยนจากตอนเพิ่งรู้จักกัน เวลาสองคนนั่งข้างกัน เหมือนอายุพอๆ กันเลย”

¹ Nappage เป็นแยมหรือเจลที่ใช้เคลือบเงาผลไม้สำหรับทำขนม เพื่อให้ดูสดใหม่สีสันสดใสน่ารับประทาน ส่วนประกอบหลักคือน้ำ น้ำตาล และเพกทิน

“อีกไม่นานฉันจะดูแลกว่าแล้ว”

ผู้หญิงใช้มือสองข้างทำคางอย่างน่าเวทนา จังหวะที่เด็กสาวหัวเราะ ไทรศัพทมือถือที่วางบนโต๊ะก็ลื่น เด็กสาวดูหน้าจ้อ จากนั้นกลับมาคุยต่อทันทีเหมือนไม่ได้สนใจมัน

“ไม่ตอบจะดีหรือ”

“อ้อ จากแม่นะ บอกว่าคืนนี้จะค้างข้างนอก”

เธอก็มองหน้าก้มตา อธิบายเพิ่มว่าไปเดทกับแฟนหนุ่มอีกแล้วนะ

“ฉันไม่เป็นไรหรอก คู่กับการอยู่บ้านคนเดียวมาตั้งนานแล้ว อีกอย่าง แฟนหนุ่มคราวนี้น้ำตาไม่ไหล่อะ แต่ทำทางใจดี ถ้าแต่งงานกัน ฉันก็ได้สบายใจ”

“ตกลงใครเป็นแม่ใครเป็นลูกกันแน่”

“ลูกที่มีแม่ใช้ไม่ได้ก็แกร่งแบบนี้แหละ”

ไทรศัพทมือถือสั่นอีกครั้ง เด็กสาวชะงักดูหน้าจ้อด้วยความคิดว่าเข้าขี้จิ้ง

“อ๊ะ เพื่อนโทร.มา ขอโทษนะ ออกไปข้างนอกเดียว”

พอเด็กสาวลุกพร้อมไทรศัพทมือถือในมือ บทสนทนาของโต๊ะข้างๆ ก็หยุดลง สายตาของพวกเด็กหนุ่มตรึงอยู่กับขาเรียวยาวที่เหยียดยื่นจากกระโปรงของเด็กสาว พวกเขากระซิบกระซาบกันอย่างตื่นเต้นว่าขาเล็กชะมัด เต๊ตวะ เธอเมินเสียงเหล่านั้นแล้วเดินผ่านระหว่างโต๊ะ

“โอย อยากให้โรงเรียนม.ปลายของเรามีสาวเด็ดๆ แบบนั้นบ้างจัง”

เด็กหนุ่มคนหนึ่งเอ่ยขณะเคลิ้มมองขาของเด็กสาว

“เด็กคนเมื่อกี้เพ็งม.ต้นไม่ไช้รี”

“ม.ปลายมั้ง”

“แต่งหน้าให้ดูเป็นผู้ใหญ่นะสิ”

“จริงดิ จ๊วพวกเราก็คือเป็นโลลิตาคอน’ดิอะ”

“ถ้าน่ารักซะอย่าง ฉันก็โอเคกับเด็กม.ต้น”

“อย่างแกมีแววจะลักพาตัวเด็กผู้หญิงนะเนี่ย”

พวกเขาล้อเล่นใหญ่เล่นโตว่าๆๆๆ ทั้งที่พวกตัวเองก็ยังเป็นแค่
นักเรียนมัธยมปลาย

“จะว่าไปปีก่อนก็มีคดีลักพาตัวเด็กผู้หญิงที่เพิ่งอายุไม่เท่าไหร่นะ ตก
ลงเจตตัวยัง”

ทุกคนหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาเริ่มเช็กข่าวเพราะไม่มีใครรู้ คดี
คล้ายคลึงกันในอดีตโผล่มาเต็มไปหมด จึงต้องใช้เวลากว่าจะหาคำตอบ
พบ

“เหวอ เจตดรามามาแล้ววะ ชั่ววินาทีที่นักศึกษาชายที่ลักพาตัว
เด็กผู้หญิงอายุเก้าขวบโดนจับกุม ดูดิ มีคลิปด้วย เด็กผู้หญิงร้องไห้ใหญ่
เลย”

ทุกคนชะโงกดูจอโทรศัพท์มือถือที่เขายื่นให้

‘พื้ พื้’

เสียงร้องไห้ของเด็กผู้หญิงตัวน้อยดังจากโทรศัพท์มือถือ สามิภรรยา
วัยซราที่นั่งโต๊ะทางซ้ายขมวดคิ้วไม่พอใจ ชายหญิงโต๊ะทางขวาดูมกแป
ไม่รู้ไม่ชี้ อาจเพราะไม่อยากข้องแะด้วย

“นี่ ย้ายบ้านคราวหน้าอยากไปอยู่ที่ไหนเหวอ”

² คำย่อของคำว่าโลลิตา คอมเพล็กซ์ หมายถึง การที่ผู้ใหญ่รู้สึกสนใจเด็กสาวหรือ
เด็กผู้หญิงในเชิงรักๆ ใคร่ๆ และในทางเพศ

ผู้หญิงถามผู้ชายขัดเสียงไม่นานอภิมย์ บริการสาวที่เดินมาเติมกาแฟให้เล็กคิ้วข้างหนึ่งเมื่อได้ยินน้ำเสียงระรื่น

“บ้านนี้ใจเย็นเยอะ คราวหน้าย้ายไปอยู่ที่ราบน่าจะสบายกว่า แต่อยากได้ที่วิวสวยๆ จังน้ำ ทุกเช้าพอเปิดหน้าต่าง จะได้เจอทิวทัศน์งดงามแผ้วกว้าง ภูเขา ทะเล หรือป่าก็ได้ นี่ที่ไหนดีล่ะ”

“เอาที่เธอชอบได้เลย ฉันแค่ตามเธอไป”

เขายิ้มเจื่อนแล้วตอบ ขณะรินกาแฟบริการสาวถอนหายใจสั้นๆ ด้วยความคิดว่าท่าทางมีความสุขกันดีจัง จากนั้นเดินกระฉับกระเฉงไปให้บริการลูกค้าคนอื่นๆ ในร้าน ข้างกับชายหญิงซึ่งคุยกันว่าที่โน่นก็ดี ที่นี้ล่ะว่าไง เหล่านักเรียนมัธยมปลายยังเขม่นมองคลิปวิดีโอที่ชวนให้ว่าวุ่นใจ

‘พุ่มี่ พุ่มี่’

“โหลิคอนนี่มันป่วยชัดๆ ประหารไปให้หมดทุกคนก็ดีแท้ๆ”

ใครบางคนพิมพ์

บทที่ 2

เรื่องราวของเธอ I

“ก็ไอศกรีมกับข้าวมันไม่เหมือนกันนี่นา”

โยโกะจึงบอกขณะเดินสะพานกระเป๋ารั้วเลน³กลับบ้าน แน่นอนว่าข้าวกับไอศกรีมไม่เหมือนกัน ข้าวเป็นสิ่งที่พองตัวอย่างทรงพลัง ส่วนไอศกรีมเป็นสิ่งที่ละลายอย่างอ่อนแรง ฉันชอบทั้งคู่

“ไอศกรีมไม่มีสารอาหาร ทำให้ฟันผุ แล้วก็อ้วนด้วย”

ฉันเอะอออฟังโยโกะจึงพูด เนื้อหาจนถึงตอนนี้ยังเหมือนที่ครูและบำพุดต่อจากนี้ต่างหากคือของจริง ฉันเตรียมตัวรับมือ แต่โยโกะจึงครุ่นคิดนิดหน่อย แล้วสรุปว่าก็ประมาณนั้นแหละ จังหวะนั้นเราเดินมาถึงสนามเด็กเล่น โยโกะจึงวางกระเป๋ารั้วเลนไว้ได้ต้นไม้ วิ่งไปหาทุกคนที่มาถึงก่อนแล้ว

“ซาราสะจัง เร็วเข้า”

เธอโบกมือว่าเร่งสุดใจ ฉันวางกระเป๋ารั้วเลนอย่างอ่อนใจ หูหึ่งแว้งมาก เพิ่งซื้อใหม่ หนังสือยังไม่มลงแม้แต่เล่ม

ฉันเคยใช้กระเป๋าคาร์ตาเบลอะ⁴มาจนถึงอายุเก้าขวบ มันเป็นกระเป๋าทิวเศษมาก สีฟ้าสดใส หน้าตาเหมือนกระเป๋ารั้วเลน

³ กระเป๋านักเรียนสำหรับสะพานหลัง ทำจากหนังเทียม นักเรียนประถมในประเทศญี่ปุ่นใช้กันเป็นส่วนใหญ่

⁴ กระเป๋าทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้า มักทำจากผ้าไนลอน ใช้เป็นกระเป๋านักเรียนในประเทศฝรั่งเศส

*

“ซาราสะชอบไปไหน”

พอกับแม่เคยถามฉันสมัยก่อนเข้าโรงเรียนประถม

ไม่ใช่แค่กระเป๋ เวลาทั้งคู่เลือกอะไรจะถามความเห็นของฉันเสมอ

กระเป๋ารเรนเซลสีแดงที่พอยืมจากคนรู้จักกับกระเป๋าคาร์ตาเบลอที่แม่ยืมจากเพื่อน นอกจากนั้นยังมีพวกกระเป๋าสะพายข้างและกระเป๋ากีฬาคันถูกใจกระเป๋าคาร์ตาเบลอตั้งแต่แรกเห็น ชอบการจับคู่ของสีน้ำเงินกับสีขาวอยู่แล้วด้วย ฉันเลยเฝ้าคอยจะได้สะพายกระเป๋าสีฟ้าและสวมชุดเดรสสีขาว ลองกระเป๋าใบอื่นด้วยแล้ว แต่กระเป๋าสะพายข้างทำให้เจ็บด้านในศอก ส่วนกระเป๋ารเรนเซลใหญ่เกินไปสำหรับคนตัวเล็กแบบฉัน ทำให้ดูเพะทะ แถมหนักด้วย

“พอว่ามันเบากว่าสมัยก่อนแล้วนา”

พอยกกระเป๋ารเรนเซลลอยหิ้วด้วยมือเดียว

“ต้องเอาหนังสือเรียนใส่ในนั้นอีก แคมั้หนักในตัวของมันเองก็มีความผิดแล้ว”

แม่ชี้ขาดราวกับผู้พิพากษา

“คุณอาการินะ แค่กระเป๋าทิ้งงานก็ไม่ต้องถือแล้ว”

“ก็พอถือแล้วมันแกว่งมือไม่ได้นี่นา”

แม่เป็นคนไม่อดทน จึงไม่มีพวกแม่ๆ เป็นเพื่อนสักคน แต่แม่ไม่แยแสเรื่องนั้นแม้แต่น้อย เวลาพวกแม่ๆ คบหาเป็นเพื่อนกัน ดูจะมีเรื่องน่าสนุกมากมาย ดูภาพยนตร์ รับชมดนตรี ต้มเหล้าในเวลาที่ยากดื่มได้ทั้งเช้า

และกลางวัน แต่แม่บอกว่าแม่ยุ่งเพราะชอบอยู่กับพ่อและฉัน ไม่แบ่งเวลาไปทำเรื่องน่าเบื่อหรอก

ในทางกลับกัน พ่อทำงานที่สำนักงานเขตและต้องคบหารักษาสัมพันธ์กับคนที่ตัวเองไม่ชอบทุกวัน แม่ขมเสมอว่ามินาโตะคุงเก่งมาก ยอดเลย รักที่สุด

สมัยก่อนพ่อกับแม่รู้จักกันในงานเทศกาลดนตรีกลางแจ้ง นักร้องนำของวงที่หมายตาเสียชีวิตเมื่อหลายปีก่อน นักกีตาร์จึงควมตำแหน่งนักร้องนำด้วย ขณะดนตรีเต็มเต็มทุกเซลล์ตั้งแต่กระหม่อมจรดปลายเท้า แม่เชื่อมั่นว่าดวงวิญญาณของนักร้องนำที่เสียชีวิตลงมาประทับร่าง

“ผี? ไม่น่ากลัวหรอก”

พอฉันถาม แม่แก้ว่าวิญญาณ ไม่ใช่ผี ฉันว่ามันก็เหมือนกัน แต่แม่บอกว่าวิญญาณเป็นพลังงานที่แข็งแกร่งและบริสุทธิ์กว่า ฟังแล้วไม่เข้าใจสักนิด ซึ่งก็เป็นปกติ แม่ชอบพูดเรื่องที่ฉันไม่ค่อยเข้าใจ พ่อบอกว่าคุณอาかりเป็นคนที่ชอบใช้ความรู้สึกและสัญชาตญาณ พวกคุณบ้าในแมนชั่นเดียวกันก็แอบซุบซิบกันว่าแม่เป็นพวกหลุดโลก

ฉันไม่เข้าใจความหมายของคำว่าหลุดโลก จึงลองถามพี่บรรณรักษ์ หญิงผู้ดูทรงความรู้ พอขอให้เธออธิบายแบบที่ฉันน่าจะเข้าใจ พี่สาวคนนั้นกระดกสะพานแว่นขึ้นลงสองสามที แล้วตอบว่า “คนพิลึกที่ทำอะไรตามจังหวะของตัวเองมากเกินไป” อย่างนี้เอง ฉันเข้าใจแล้ว

สมัยยังสาวแม่ทำอะไรตามจังหวะของตัวเองและพิลึกพิลั่นสุดกู่ยิ่งกว่านี้ แม่หันไปมองข้างตัวระหว่างสัมผัสถึงดวงวิญญาณของนักร้องนำซึ่งไม่อยู่บนโลกนี้แล้ว และสบตาพ่อที่ใบหน้าเปรี๊ยะเพื่อนน้ำตา เช่นเดียวกับตัวเอง หลังจบเพลงสุดท้าย ทั้งคู่ถามกันและกันให้แน่ใจว่า

มานะ มาจริงๆ แม้ละไว้ว่าใครมาแต่ทั้งสองก็สื่อความหมายถึงกันได้
แล้วกอดกันร้องไห้

“ตอนนั้นแม่ตัดสินใจว่าจะแต่งงานกับมินาโตะคุง”

ไม่ใช่ชอยากแต่ง แต่ตัดสินใจแน่วแน่ว่าจะแต่ง สมกับเป็นแม่ แล้วสาม
เดือนหลังจากนั้นทั้งคู่ก็แต่งงานกันจริงๆ ยอดไปเลย แม่ไม่ถูกโรคกับคำว่า
รอบคอบ

วันนั้นฉันฟังจุดเริ่มต้นความรักของทั้งคู่ที่ได้ฟังมาหลายรอบแล้ว
เหมือนเคย ตอนนี้อยากทำหน้าจริงจัง แต่เมื่อก่อนเป็นคนประเภทเดียวกับแม่
ที่นิสัยพิลึก ฉันเลยคิดว่าพ่อแค่ซ่อนมันไว้ ที่จริงเป็นคนพิลึกเหมือนแม่นั้น
แหละ ถ้าอย่างนั้นลูกสาวคนเดียวของคนพิลึกสองคนอย่างฉันล่ะ

สักวันฉันจะกลายเป็นคนพิลึกด้วยหรือเปล่า

ฉันครุ่นคิดอย่างนั้นขณะปั่นดินน้ำมันบนโต๊ะเตี้ยในห้องนั่งเล่น ทว่าตั้ง
สมาธิไม่ได้เลย ดินน้ำมันเหนียวมาก ระหว่างทำหน้ามู๋ปั่นหน้าแมวไม่ได้
ตั้งใจสักที แม่บอกว่าเหม็น ยกนิ้วบีบจมูกอยู่ในอีกฟากของเคาน์เตอร์ครัว

“การบ้านนะ ทนหน่อยนะ”

“แม่ไม่ชอบอดทน แล้วมันก็เหม็นจนแม่ไม่มีอารมณ์ทำกับข้าว”

“จะทำกับข้าวเหร้อ”

แม้ทำอาหารเก่ง ทั้งที่เป็นอย่างนั้นกลับทำเฉพาะเวลาอยู่ในอารมณ์
อยากทำ ปกติครอบครัวเราเลยมักได้กินกับข้าวที่ทำเก็บไว้ไม่กี่กับข้าวที่
ขายในซูเปอร์มาร์เก็ต ส่วนเวลาดูภาพยนตร์ที่บ้าน แม่ไม่คิดจะทำอาหาร
เลยตั้งแต่แรก หันมาเตรียมข้าวโพดคั่วแบบถังกับไอศกรีมอย่างเบิกบาน
แล้วโทรศัพท์สั่งพิซซ่ามาเป็นอาหารจานหลัก

พอได้ยินว่าคีนี่แม่จะทำแกงกะหรี่เนื้อมด ฉันทุบดินน้ำมันที่ไม่เหมือนแมวจนแบน ยัดมันใส่กล่องแล้วปิดฝา เหม็นด้วย ชี้เกี่ยจด้วย เลิกปั้นดีกว่า

ฉันล้างมือให้สะอาดแล้วเข้าไปช่วย ขึ้นตอนแค่เอาמידหันผักให้ละเอียด แล้วเอาไปผัดกับเนื้อมดแท้ๆ แต่แกงกะหรี่เนื้อมดของแม่อร่อยเหาะ แม่บอกว่าจุดสำคัญอยู่ที่กระเทียม แอปเปิล และสมุนไพรนะ จากนั้นเอาตะหลิวคนในกระทะพร้อมฮัมเพลง

แม่เอ่ยว่ามาทำแทนเป๊ปนิ่งสิ แล้วยื่นตะหลิวให้ฉัน จากนั้นหยิบขวดบอมเบย์ แชนไฟ⁵สีฟ้าแสนอร่อยจากชั้นวางของ คนมันให้เข้ากันกับกรีนเปปเปอร์มินต์สีเขียวดังทุ่งหญ้ากลางฤดูร้อน น้ำเลมอน น้ำเชื่อม และโชดา จากนั้นรินใส่แก้วใบใหญ่ที่มีน้ำแข็งอัดแน่น แม่หรีตามองเหล่าสีเขียวอ่อนที่ล่ำเร่จออกมา แล้วดื่มมันพรวดๆ จนเหมือนได้ยินเสียงอื่นๆ ทำถนัดของแม่คือการดื่มเหล้าให้ดูน่าอร่อย เล็บของแม่ทำสีที่มีกลิ่นเตอรวิ้งวับเข้ากันดีกับเหล่าสีเขียวอ่อน สีเดียวกับไอศกรีมรสพ็อปปิง ชาวเวอร์รี่หือบาสกินรีอบบีนส์

แม่บอกขอใจที่ช่วยนะ เอาตะหลิวคืนจากฉัน จากนั้นง่วนกับการทำแกงกะหรี่เนื้อมดพร้อมแก้วในมือข้างหนึ่ง แม่ชอบทำอาหารเป็นงานอดิเรกโดยไม่ถูกบังคับ เพราะเป็นงานอดิเรกก็เลยทำอาหารอย่างอารมณ์ดี ต้มเหล้าอย่างสนุกสนานและฮัมเพลงไปด้วย

“กลิ่นหอมจัง”

⁵ ซอयीหือเหล่าจินของบริษัทบอมเบย์ สปริตส์

⁶ ไอศกรีมรสช็อกโกแลตมินต์ที่ใส่เกล็ดน้ำตาลแตกปะปะในปาก

พ่อตื่นจากนอนกลางวัน หมู่นี้พ่อเหนื่อยง่าย วันหยุดที่ไรเป็นต้องนอน
กลางวันเสมอ แขนเหมือนกึ่งไม้ผอมยื่นโผล่จากแขนเสื้อยืด

“พ่อ วันนี้มีแกงกะหรี่เนื้อมัด พ่อก็ชอบสินะ”

“ชอบที่สุด”

ฉันกับพ่อแตะมือไฮไฟฟ์กัน สำหรับพ่อที่ตัวสูงคงเป็นโลว์ไฟฟ์มากกว่า

“คุณอาการิตี้มของดิอยู่นี่นา”

พ่อถามพลางโอบเอวแม่

“เอเมอร์ลัดต์ คุณเลอร์ มินาโตะคุงตี้มด้วยไหม”

พ่อตอบอ้อแล้วพยักหน้า เขาหอมแก้มแม่ ทั้งคู่หอมแก้มกันบ่อยทั้ง
ตอนเย้ยอรรถสวัสดิ์ ราชตรีสวัสดิ์ ไปก่อนนะ กลับมาแล้วเหวอ เป็นเรื่อง
ธรรมดาของบ้านเรา แต่เป็นเรื่องเหลือเชื่อสำหรับเพื่อนร่วมห้องของฉัน
เด็กผู้ชายเคยล้อเลียนเสียงดังว่าบ้านยันนี้ทะเลิ่ง ทำเอาฉันตกอกตกใจ
มาแล้ว

“หนูซงให้”

ฉันหยิบขวดบอมเบย์ แชนไฟร์จากชั้นวางของ

“ซาราสะซงเป็นเหวอ”

“เป็นสิ เห็นอยู่เมื่อกี่นี่นา พ่อไปอาบแดดก่อนเถอะ”

ฉันสั่งให้พ่อไปที่ระเบียง พ่อตัวผอม ผิวขาว ร่างกายดูอ่อนแอ อ่อนแอ
ก็ไม่ใช่ไร แต่อยากให้พ่อแข็งแรง

ฉันซงเอเมอร์ลัดต์ คุณเลอร์ด้วยขั้นตอนเดียวกับแม่ แล้วให้แม่ชิมปิด
ท้าย แม่คนคือกเทิลด้วยซ็อนบาร์เรียวยาว เหยาะหนึ่งหยดใส่หลังมือ
ตัวเองแล้วเลียแผลบ พ่อบอกว่าการเคลื่อนไหวของแม่ที่เคยทำงานพิเศษ

เป็นบาร์เทนเดอร์นั้น เห็นได้ว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญ ฉันดีใจที่เห็นแม่ทำนี้เป็น
วงกลมทำนองว่าโอเค

“คุณลูกค้า ขอภัยที่ให้อร่อยค่ะ”

ฉันเอามันไปให้พ่อที่นั่งกอดเข้าอยู่หน้าหน้าต่างบานเลื่อนเต็มบาน
ตรงระเบียบ

“ขอบใจมาก อันนี้ค่าเหล้า”

พ่อเดดมะเชือกเทศจีวี่สีแดงกำลูกหนึ่งทีปลูกตรงระเบียบมาใส่เข้าปาก
ฉัน ฉันค้อมศีรษะบอกว่าไว้มาใช้บริการอีกนะคะ แล้วกลับไปครัว

“เสร็จแล้วจ้า”

แม่พูดเหมือนเด็กๆ ปิดแก๊ส เดินสวนกับฉันไปหาพ่อ สลัดยังไม่เสร็จ
เลยแต่บอกว่า ‘เสร็จแล้ว’ หมายความว่าอย่างไร แต่ช่วยไม่ได้ แม่รักพ่อ
ที่สุด ทั้งคู่อยากอิงแอบแนบชิดกันอย่างสนิทสนมอยู่เสมอ

ทั้งสองนั่งข้างกัน เสียงแก้วชนกันดังกรังลอยแว่วมาเข้าหูฉันด้วย ฉัน
หยิบไซเดอร์⁷ จากตู้เย็น เทใส่แก้วที่น้ำแข็งอัดแน่น แล้วเหยาะสีผสมอาหาร
สีเขียวลงไปหนึ่งหยด คนให้เข้ากันจนไซเดอร์ใสถูกย้อมเป็นสีเอเมอรัลด์
คูเลอร์ เสร็จแล้วยกแก้วไปนั่งแทรกระหว่างทั้งคู่

“ซาราสะก็ดื่มเหล้าด้วยเหร่อ”

“อ้อ ดื่มเหล้า”

แม่กับฉันขยิบตาให้กันพร้อมหัวเราะคิกคัก

พ่อหลุดหัวเราะอยู่ข้างๆ เราสามคนยกแก้วชนกัน

⁷ เครื่องดื่มชอปต์ดริงก์ที่มีส่วนผสมหลักเป็นน้ำโซดา น้ำเชื่อม สารแต่งกลิ่น และ
กรดมะนาว

วันเกิดปีที่แล้ว ฉันนึกจำที่เห็นแม่กับพ่อต้มเหล้าสืสว ยเลยขอให้ซื้อส่วนผสมอาหารที่ใช้สำหรับทำขนม เราสามคนทำไซเดอร์ที่ต่างกัน เหมือนทดลองทำอาหาร ฉันถูกใจไซเดอร์ที่ได้จากการผสมสีแดงกับสีน้ำเงินเข้าด้วยกัน กลายเป็นไซเดอร์สีม่วงเหมือนดอกสุมิระ⁸ ที่บานในฤดูใบไม้ผลิ ระหว่างฉันมองมันอย่างหลงใหล พ่อถ่ายรูปโพลารอยด์ภาพนั้นเก็บไว้

ฉันดีใจเลยทำเรื่องบ้าบอ เผลอเอารูปถ่ายไปโรงเรียนให้เพื่อนไม่กี่คนดู คุณกันเจียวจ้าวอย่างหาโอกาสได้ยากกว่าน่ารักดีเนอะ คราวหน้ามาทำด้วยกันเถอะ”

“สีเดียวกับไวโอลิต ฟิชช์เลยนะ”

“มันคืออะไรหรอ”

“ชื่อเหล้า”

“คานาอิดื่มเหล้าหรอ”

เด็กในกลุ่มหัวใจประจำห้องอยู่ใกล้ๆ พอดีก็เลยถาม เจ้าตัวชะงักมา ดูรูปถ่าย เมื่อเห็นขวดเหล้าของแม่กับพ่อก็พูดว่าคานาอิกำลังดื่มเหล้าอยู่ในรูป กลายเป็นปัญหาในการประชุมปิดท้ายประจำวันก่อนปล่อยนักเรียนกลับบ้าน ฉันนั่งงวย แต่ก็ลุกขึ้นยืนแล้วตอบว่า

“อันนั้นมันไซเดอร์ค่ะ”

“ไซเดอร์สีแบบนี้ไม่มีหรอกค่ะ!”

“ใส่สีที่เขาไว้ทำขนมไงคะ”

“ถ้าจริงตามนั้นก็เอาหลักฐานมาให้ดูสิคะ!”

⁸ ดอกไวโอลิต

หลังตกเตียงกันบ้างบอ ครูประจำชั้นก็บอกให้เอาสี่ผสมอาหารมา
โรงเรียน แม่พูดคำเดียวอย่างไม่ใยดีว่าไร้สาระ พ่อชี้ให้เห็นอย่างสุ่มๆ ว่า ถึง
เอาของที่ว่าไป มันก็ไม่ใช่หลักฐานว่าซาราสะไม่ได้ดื่มเหล้า

เป็นไปตามที่พ่อตั้งคำถาม ข้อสงสัยว่าฉันดื่มเหล้าคลี่ยลงอย่าง
คลุมเครือ คนเริ่มนิทราหลับหลังว่าพ่อแม่บ้านนั้นเอาเหล้าให้ลูกที่ยังเป็นเด็ก
ประถมดี่ม ี่เง่าจริงๆ

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime